

# **Speech at the OACPS Caribbean Parliamentary Meeting and the 1st OACPS-EU Caribbean Joint Parliamentary Assembly**

**by the Head of Delegation, Hon. Ebu Jones 16 February 2026**

## **SESSION 1**

Honorable Members of the Joint Parliamentary Assembly, Distinguished delegates,

I stand before you today not merely as a Member of the National Assembly of Suriname, but as the voice of a nation that embodies a global contradiction — a country that cools the planet, yet warms under the pressure of climate injustice.

Suriname is one of the very few carbon-negative countries in the world. Over 93 percent of our territory is covered by pristine tropical rainforest. We are not part of the climate problem. We are part of the climate solution.

And yet — we stand on the frontline of a crisis we did not create. Our forests absorb vast amounts of carbon on behalf of the world. They function as one of the planet's most efficient natural carbon sinks.

But our low-lying coastal region — where the majority of our people live and where our economy breathes — is increasingly threatened by sea level rise and extreme weather events. This is not simply environmental vulnerability. This is structural climate inequity.

We provide a global ecological service — without global compensation. We safeguard biodiversity — without adequate financial backing. We preserve the lungs of the Earth — while struggling to finance adaptation at home. This imbalance must end.

Environmental protection is not an abstract ideal in Suriname. It is an ancestral obligation.

But moral conviction alone is insufficient. What we require is disciplined governance and enforceable structure. Spatial planning must no longer be reactive — it must be strategic.

Land use cannot be improvised — it must be regulated with precision and foresight.

We are strengthening legislation against deforestation. We are embedding climate resilience into national infrastructure planning. We are aligning development with sustainability — not in rhetoric, but in law and execution. Because safeguarding forests without safeguarding institutions is unsustainable.

Let us speak plainly.

Countries like Suriname must be fairly compensated for the carbon we sequester. Robust and transparent carbon credit markets are not optional. They are essential instruments of equity.

Standing forests are not empty land. They are measurable, quantifiable global assets. If the world benefits from our forests, the world must invest in their preservation.

Climate finance must evolve from symbolic pledges to structural redistribution. We do not ask for dependency. We demand partnership. Technology transfer in renewable energy, water management, and disaster resilience must move from promise to implementation. Capacity building must empower Caribbean states to innovate independently. A just transition is impossible without technological justice.

### Regional Responsibility

The Caribbean region cannot afford fragmentation. Coastal erosion does not respect borders. Hurricanes do not recognize sovereignty. Climate risk is shared — and so must be our strategy.

Within this Assembly, our voice must be unified, strategic, and uncompromising.

### Governance and Structural Commitment

And let me be clear:

Suriname is not standing still. We are actively modernizing our legal framework to match our responsibility to the planet. We are strengthening legislation to establish a truly autonomous national planning architecture — one that safeguards long-term sustainability beyond electoral cycles. We are advancing laws for sustainable nature management, ensuring that conservation is not merely protected, but institutionally secured. And we are building a transparent and credible carbon credit framework, so that environmental value is recognized, measured, and fairly compensated.

Our seriousness is reflected in governance itself:

Suriname has deliberately combined energy development with environmental stewardship in one portfolio — the Ministry of Oil, Gas and Environment — ensuring that resource extraction and ecological responsibility are guided by one and the same national compass. This is not environmental symbolism. This is structural transformation.

### Closing

In Suriname, we believe in daring: to dare to lead, to dare to protect, to dare to insist on fairness. But today, I challenge this Assembly to dare as well. Dare to demand a climate finance architecture rooted in justice. Dare to reward protection instead of destruction. Dare to recognize that carbon-negative nations are not peripheral actors — we are pillars of planetary stability.

Let Suriname remain a beacon. But let that beacon not stand alone.

**Thank you.**

Hier is de Nederlandse vertaling van de toespraak:

**Toespraak tijdens de OACPS Caribbean Parliamentary Meeting en de 1e OACPS–EU Caribbean Joint Parliamentary Assembly**

door delegatieleider Ebu Jones

16 februari 2026

**SESSIE 1**

Geachte leden van de Joint Parliamentary Assembly, geachte afgevaardigden,

Ik sta vandaag voor u, niet slechts als lid van De Nationale Assemblée van Suriname, maar als de stem van een natie die een mondiale tegenstelling belichaamt — een land dat de planeet afkoelt, maar zelf opwarmt onder de druk van klimaatonrechtvaardigheid.

Suriname is een van de weinige koolstofnegatieve landen ter wereld. Meer dan 93 procent van ons grondgebied bestaat uit ongerept tropisch regenwoud. Wij maken geen deel uit van het klimaatprobleem. Wij maken deel uit van de klimaatoplossing.

En toch staan wij in de frontlinie van een crisis die wij niet hebben veroorzaakt. Onze bossen absorberen enorme hoeveelheden koolstof namens de wereld. Zij functioneren als een van de meest efficiënte natuurlijke koolstofputten op aarde.

Maar ons laaggelegen kustgebied — waar het merendeel van onze bevolking woont en waar onze economie zich concentreert — wordt in toenemende mate bedreigd door zeespiegelstijging en extreme weersomstandigheden. Dit is niet slechts ecologische kwetsbaarheid. Dit is structurele klimaatonrechtvaardigheid.

Wij leveren een mondiale ecologische dienst — zonder mondiale compensatie.

Wij beschermen biodiversiteit — zonder toereikende financiële ondersteuning.

Wij behouden de longen van de aarde — terwijl wij moeite hebben om adaptatie in eigen land te financieren. Deze disbalans moet eindigen.

Milieubescherming is in Suriname geen abstract ideaal. Het is een voorouderlijke verplichting. Maar morele overtuiging alleen is niet voldoende. Wat wij nodig hebben, is gedisciplineerd bestuur en een afdwingbare structuur. Ruimtelijke ordening mag niet langer reactief zijn — zij moet strategisch zijn.

Grondgebruik mag niet worden geïmproviseerd — het moet met precisie en vooruitziende blik worden gereguleerd. Wij versterken de wetgeving tegen ontbossing. Wij verankeren klimaatresistentie in onze nationale infrastructuurplanning. Wij stemmen ontwikkeling af op duurzaamheid — niet in retoriek, maar in wetgeving en uitvoering. Want het beschermen van bossen zonder het beschermen van instituties is onhoudbaar.

Laat ons duidelijk zijn.

Landen zoals Suriname moeten eerlijk worden gecompenseerd voor de koolstof die wij vastleggen. Robuuste en transparante koolstofkredietmarkten zijn geen optie. Zij zijn essentiële instrumenten van rechtvaardigheid. Staande bossen zijn geen leeg land. Het zijn meetbare, kwantificeerbare mondiale activa. Als de wereld profiteert van onze bossen, dan moet de wereld investeren in hun behoud.

Klimaatfinanciering moet evolueren van symbolische toezeggingen naar structurele herverdeling. Wij vragen niet om afhankelijkheid. Wij eisen partnerschap. Technologieoverdracht op het gebied van hernieuwbare energie, waterbeheer en rampenbestendigheid moet overgaan van belofte naar implementatie. Capaciteitsopbouw moet Caribische staten in staat stellen zelfstandig te innoveren. Een rechtvaardige transitie is onmogelijk zonder technologische rechtvaardigheid.

### Regionale verantwoordelijkheid

De Caribische regio kan zich geen versnippering veroorloven. Kusterosie respecteert geen grenzen. Orkanen erkennen geen soevereiniteit. Klimaatrisico is gedeeld — en dat moet ook gelden voor onze strategie. Binnen deze Assemblee moet onze stem eensgezind, strategisch en standvastig zijn.

### Bestuur en structurele verankering

Laat mij duidelijk zijn:

Suriname staat niet stil. Wij moderniseren actief ons wettelijk kader om onze verantwoordelijkheid tegenover de planeet waar te maken. Wij versterken wetgeving om een werkelijk autonome nationale planningsarchitectuur te vestigen — een architectuur die langetermijnduurzaamheid waarborgt, los van verkiezingscycli. Wij bevorderen wetgeving voor duurzaam natuurbeheer, zodat natuurbescherming niet slechts wordt beschermd, maar institutioneel wordt verankerd. En wij bouwen aan een transparant en geloofwaardig koolstofkredietkader, zodat milieuwinst wordt erkend, gemeten en eerlijk gecompenseerd.

Onze ernst blijkt uit onze bestuurlijke keuzes:

Suriname heeft er bewust voor gekozen om energieontwikkeling en milieubeheer in één portefeuille te verenigen — het Ministerie van Olie, Gas en Milieu — zodat hulpbronnenexploitatie en ecologische verantwoordelijkheid worden geleid door één en hetzelfde nationale kompas. Dit is geen milieusymboliek. Dit is structurele transformatie.

### Afsluiting

In Suriname geloven wij in durf: durven te leiden, durven te beschermen, durven rechtvaardigheid te eisen. Maar vandaag daag ik ook deze Assemblee uit om te durven. Durf een klimaatfinancieringsarchitectuur te eisen die geworteld is in rechtvaardigheid. Durf bescherming te belonen in plaats van vernietiging. Durf te erkennen dat koolstofnegatieve landen geen perifere actoren zijn — wij zijn pijlers van planetaire stabiliteit.

Laat Suriname een baken blijven.  
Maar laat dat baken niet alleen staan.

Ik dank u.